

CU UN FEL DE SFIALĂ AMESTECATĂ CU DISCREȚIE,
REGELE SPUNE UNEORI, ÎN FAMILIE SAU PRINTRE CUNOSCUȚI,
DESPRE PASIUNEA SA PENTRU MAȘINI:

„Cred că m-am născut cu volanul în mână.”

DE-A LUNGUL ANILOR, automobilele, avioanele, precum și „mașinăritul” în atelierul său auto au fost deopotrivă un hobby și un fel de a se apăra de toate presiunile și tensiunile vieții. Născut să trăiască una dintre cele mai lungi și mai grele vieți de om, Majestatea Sa a găsit în condusul automobilului preocuparea sportivă și a minții care să-l mențină în echilibru. Astăzi, după optzeci și cinci de ani de condus, Regele se urcă la volan cu aceeași siguranță discretă, cu o plăcere sfioasă, cu o robustețe ușor de remarcat. Tratează mașina cu respect, cu atenție, are un anume fel profund de a „simți” motorul, pe care îl ascultă cu sufletul și cu mintea. Automobilul pe care îl conduce, ca și traficul auto și celelalte mașini de pe șosea, sunt tratate de Rege tot atât de frumos și de respectuos pe cât sunt tratați oamenii pe care îi întâlnește zi de zi.

A avut de mic copil pasiunea motoarelor, a automobilelor de toate felurile. A schimbat în tinerețe mașinile după doi-trei ani de folosință. În exil, a păstrat mașinile zece, uneori douăzeci de ani. Dar niciodată, nici când Monarhia era în funcțiune în România, nici mai târziu, când a dus o viață de lipsuri materiale, Regele nu a avut o atitudine frivolă față de mașini. Nu le-a colecționat ca pe trofee de arătat celorlalți, nu le-a tratat cu orgoliu sau cu pasiune capricioasă. Regele și-a privit mașinile ca pe o sursă de echilibru, de perfecțiune, ca pe un model de izbândă a mâinii omului. Am avut, mai ales de-a lungul ultimilor ani, frânturi de dialog cu Majestatea Sa în care am încercat, așa cum mi-a venit în minte, spontan, să aflu câte ceva despre cele patruzeci și două de automobile pe care le-a avut, de-a lungul celor nouăzeci de ani.

*Bele mai admirate
automobile*

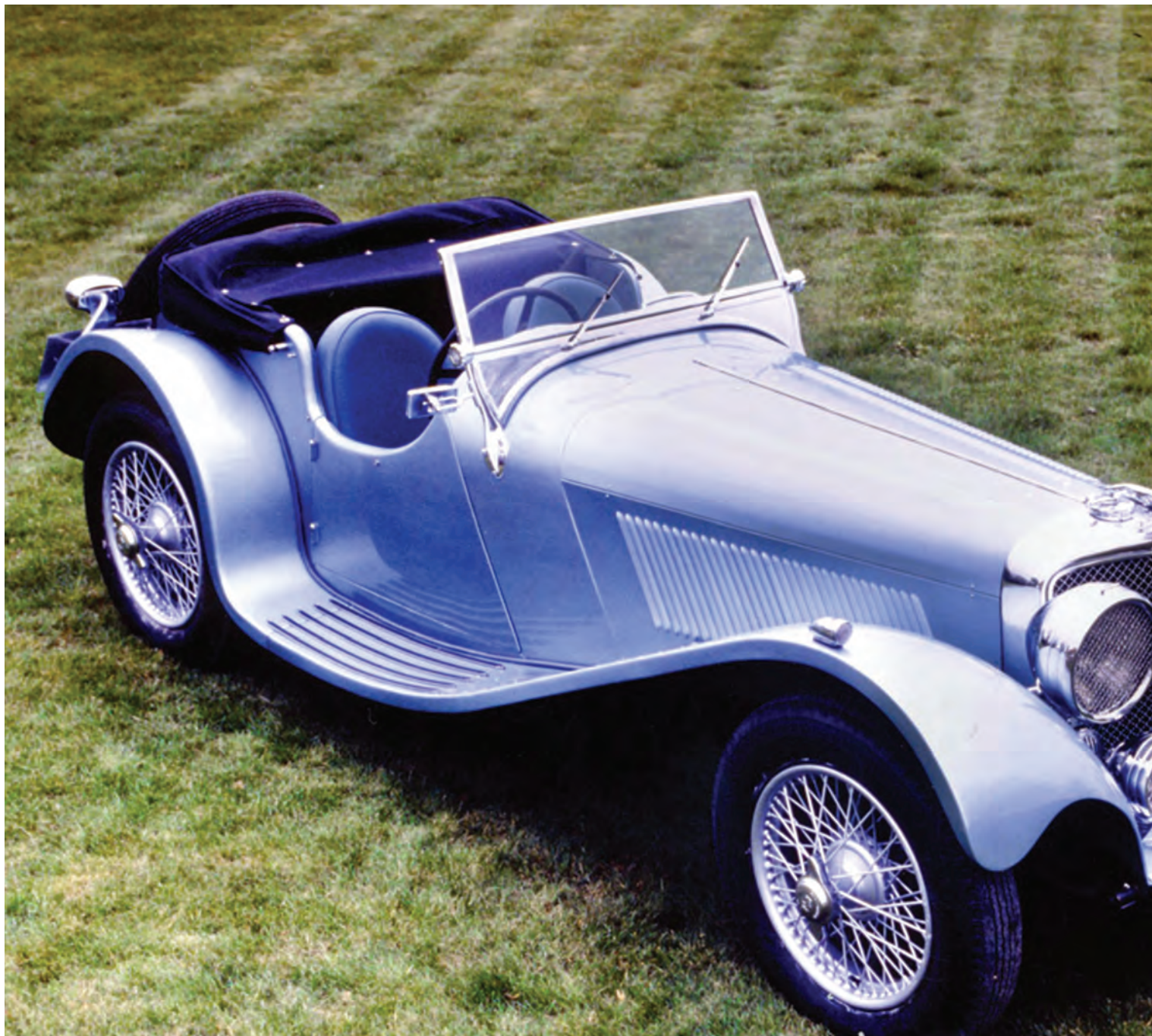
UNA DINTRE MAȘINILE față de care avem amândoi aceeași părere este Mercedesul model 540K Roadster, pe care l-a avut din anul 1939 până în 1941. În luna septembrie a anului 2000, Majestățile Lor, Princesesa Moștenitoare și cu mine am făcut o vizită în statul California, pentru a ne întâlni cu autoritățile și cu membrii comunității românești. Am vizitat San Francisco, Universitățile Berkeley și Stanford, iar Majestatea Sa a ținut un apreciat discurs la World Affairs Council și altul la Hoover Institution.

Într-un moment liber, am vizitat împreună un muzeu privat al automobilului. Acolo era expus un splendid exemplar roșu din seria Mercedes-Benz 540K, model 1937, aproape identic cu cel pe care Regele l-a avut în adolescență. Am căzut imediat de acord cu Majestatea Sa că este cel mai frumoas automobil pe care l-am văzut și probabil cel mai frumoas care s-a construit vreodată.

Era ceva aproape ireal legat de acest exemplar, perfecțiunea construcției, a materialelor și a detaliilor și frumusețea de operă de artă a obiectului. A fost prima oară când am împărtășit cu Regele un moment de admirație pentru un automobil. Avea să rămână, până astăzi, o clipă de neuitat. De atunci încoace, oriunde ajung la un muzeu al

automobilului, mă uit să văd dacă nu cumva printre expozate se află unul dintre rarele exemplare rămase din producția de mașini Mercedes sport decapotabile a anilor 1936–1939. Am avut noroc să găsesc două exemplare la Muzeul Casei Mercedes de la Stuttgart. Nicăieri altundeva.

În anul 2011, Regele mi-a spus că a auzit de vânzarea unui exemplar, undeva în Marea Britanie, pentru o sumă de un milion și jumătate de lire sterline. Mașina Regelui, pe care o vânduse după doi ani de folosință, în 1941, era de culoare verde deschis, cântărea două tone și atingea viteza de 180 de kilometri pe oră. Regele i-a schimbat culoarea în negru, imediat după ce a cumpărat-o. În filmele documentare ale vremii se găsesc câteva secunde dintr-o peliculă unde Majestatea Sa oprește această mașină în fața intrării Castelului Foișor.

REGELE A MĂRTURISIT CĂ
JAGUARUL SS 100 SUPERSPORT,
DE DOUĂ LOCURI, A FOST MAȘINA CARE
I-A PLĂCUT CEL MAI MULT
DINTRE TOATE.

Modelul era, la vremea aceea, în anul 1937, echivalentul BMW-ului 328 construit identic, în aceeași perioadă. Puțin surprins că nu a numit

Mercedes-ul decapotabil sport drept mașina sa favorită, l-am întrebat pe Majestatea Sa de ce preferă Jaguarul. Mi-a răspuns: „Datorită felului în care se comporta pe drum. Mai ales atunci când ajungea la 180 de kilometri la oră.”

Nu am avut ocazia să îl întreb, până la apariția acestui volum, de ce anume schimba, la acea vreme, mașinile atât de des. Studiind lista automobilelor, se poate constata că Majestatea Sa avea 2–3 automobile în același timp, pe care le folosea săptămânal, alternativ, și pe care le înstrăina după unul, doi sau trei ani de condus.

Poate era o modă a vremii, poate dorința de a încerca un număr cât mai mare de motoare și mărci. Poate era faptul că epoca (mult mai săracă în modele și performanțe decât epoca noastră) oferea, cu fiecare nou tip de mașină apărut pe piață, atracții irezistibile sau noutăți epatante. Poate era tinerețea.

